

Voorwoord

Ik deed de nachtkijker af, stond stil en knipperde. Met mijn eigen, blote ogen keek ik de nacht in. Het was pikzwart en doodstil en ik voelde me van alles afgesloten. Alleen staaarde ik in het niets en werd een stipje van leven, zwevend in het heeal. Eerst was het een angst-aanjagend gevoel dat me deed duizelen, maar al snel voelde het als een geruststelling. *Misschien is dit wel hoe het voelt om dood te zijn. Alleen, vredig, zwevend, zwevend, zonder angst...* Met de nachtkijker weer op z'n plek zag ik spookachtige groene vlokjes sneeuw om me heen dwarrelen. Het knagende hongergevoel was die ochtend zo sterk geweest dat het me er bijna toe gedwongen had om overdag naar buiten te gaan. Chuck had me tegengehouden, hij had met me gepraat en me gekalmeerd. Maar ik deed het niet voor mezelf, was mijn argument, het was voor Luke en Lauren, het was voor Ellarose – als een junk die er alles voor doet om zijn shot te krijgen.

Ik lachte. *Ik ben verslaafd aan eten.* De dwarrelende sneeuwvlokjes werkten hypnotiserend. Met mijn ogen dicht haalde ik diep adem. *Wat is echt? Wat is überhaupt werkelijkheid?* Het leek alsof ik hallucineerde: voordat ik mijn gedachten naar een punt kon dwingen, glipten ze weer weg. *Houd je gedachten erbij, Mike. Luke rekent op je. Lauren rekent op je.*

Ik deed mijn ogen open en dwong mezelf terug naar het hier en nu. Ik tikte op de telefoon in mijn zak en bracht het TR-scherm in beeld. Een veld van rode stipjes spreidde zich tot in de verte uit. Ik haalde nog eens diep adem en zette voorzichtig een been voor het andere. Ik dwong mezelf in de richting van een groep stipjes op Sixth Avenue en vervolgde zo mijn weg over Twenty-Fourth Street.

25 november

Chelsea, New York City

‘We leven in een wonderbaarlijke tijd!’ Ik bestudeerde het stukje verkoold vlees dat ik voor me hield.

‘Een wonderbaarlijk gevaarlijke tijd,’ lachte Chuck, mijn buurman en beste vriend, terwijl hij een slok van zijn bier nam. ‘Goed gedaan. Vanbinnen is het waarschijnlijk nog bevroren.’

Ik schudde mijn hoofd en legde het verbrande worstje aan de zijkant van het rooster. Het was ongebruikelijk warm voor Thanksgiving, dus had ik op het laatste moment besloten om op het dakterras van ons omgebouwde pakhuiscomplex een barbecuefeestje te geven. De meesten van onze burens waren er nog vanwege de vakantie, dus waren mijn zoontje Luke van bijna twee en ik de deuren langsgegaan om iedereen uit te nodigen voor de barbecue.

‘Je hoeft mijn kookkunst niet te beledigen, en begin daar nou niet weer over.’ Het was een spectaculaire start van de avond met een zakende zon die nog steeds zinderde. Vanaf ons uitkijkpunt op de zesde verdieping was een uitgestrekt herfstachtig panorama te zien. De Hudson was aan beide kanten afgezet met rode en gouden bomen, tegen een achtergrond van verkeersgeluid en skyline. New York had nog steeds dat levendige dat me opwond, zelfs na de twee jaar dat ik hier al woonde. Ik keek om naar de burens. Een gezelschap van dertig mensen had zich verzameld en ik was stiekem trots dat er zoveel waren gekomen.

‘Dus je denkt niet dat een zonnevlam de wereld kan verwoesten?’ vroeg Chuck verwonderd. Met zijn zuidelijke dialect klonk zelfs een natuurramp als een songtekst, en achteroverhangend op de ligstoel in zijn gescheurde spijkerbroek en Ramones-t-shirt leek hij wel een

popster. Zijn lichtbruine ogen fonkelden schalks onder een pluk wilde, blonde krullen en zijn stoppelbaardje maakte de look compleet.

‘Dat is nou precies waar je niet over moet beginnen.’

‘Ik zeg alleen maar...’

‘Je stuurt altijd aan op rampen.’ Ik rolde met mijn ogen. ‘We hebben zojuist een van de meest wonderbaarlijkste transities in de menselijke geschiedenis doorstaan.’ Mijn gepor in de worstjes op de barbecue produceerde opnieuw een reeks van schroeiende vlammen.

Tony, een van onze portiers, stond naast me, nog steeds in pak en stropdas, maar in ieder geval zonder colbertje. Zwaargebouwd, met donkere Italiaanse trekken, was hij net zo’n pure Brooklynner als de Dodgers van weleer en zijn dialect deed je dat nooit vergeten. Tony was het soort man dat je meteen sympathiek vond. Ongeruimd van aard stond hij altijd klaar om te helpen en zat hij nooit verlegen om een grapje. Luke vond hem ook geweldig. Zodra hij kon lopen en we met de lift naar beneden gingen, schoot hij na de ‘ping’ als een kogel de lift uit en rende naar de receptie om Tony schaterend van vreugde te begroeten. Het gevoel was wederzijds.

Ik keek op van mijn worstjes en sprak Chuck rechtstreeks aan. ‘Er zijn in de afgelopen tien jaar meer dan een miljard mensen geboren. Dat is tien jaar lang elke maand een heel New York erbij – de snelste bevolkingsgroei die we ooit gezien hebben, of ooit zullen zien.’ Ik zwaaide met mijn barbecuetang in de lucht om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Ja, er zijn hier en daar wel enkele oorlogen uitgebroken, maar niets extreems. Dat zegt volgens mij genoeg over de mensheid.’ Ik liet een stilte vallen voor extra effect. ‘We worden volwassen.’

‘Die miljard nieuwe mensen drinken voornamelijk nog flesvoeding,’ zei Chuck. ‘Wacht maar eens af tot ze over vijftien jaar allemaal een auto en wasmachine willen. Dan zullen we wel zien hoe volwassen ze zijn.’

‘Uitgedrukt in dollars per hoofd van de bevolking is de wereldarmoede nu de helft van wat hij veertig jaar geleden was...’

‘En toch heeft één op de zes Amerikanen honger en is het merendeel ondervoed,’ viel Chuck me in de rede.

‘En, sinds een jaar of twee,’ ging ik verder, ‘wonen er voor het eerst

in de menselijke geschiedenis meer mensen in de stad dan op het platteland.’

‘Het klinkt net alsof je dat een goede zaak vindt.’

Tony schudde zijn hoofd en nam lachend nog een slok bier. Dit was een schermutseling die hij al eens eerder had gezien.

‘Het is ook een goede zaak,’ zei ik. ‘Het stedelijke milieu is veel energiezuiniger dan het milieu van het platteland.’

‘Behalve dan dat “stedelijk” geen milieu is,’ zei Chuck. ‘Het *milieu* is een milieu. Je doet net alsof steden zichzelf onderhoudende koe-pels zijn, maar dat zijn ze niet. Ze zijn volledig afhankelijk van de natuur om hen heen.’

Ik wees met mijn tang naar hem. ‘Diezelfde natuur redden we door samen te leven in steden.’ Ik richtte mijn aandacht op de barbecue en zag dat het vet dat uit de worstjes was gedropen weer vlam had gevat en bezig was de kipfilet te verschroeien.

‘Ik zeg alleen maar dat wanneer alles uit elkaar spat...’

‘Wanneer een terrorist een kernbom op Amerika afvuurt? Een elektromagnetische stoot?’ vroeg ik terwijl ik het vlees herschikte. ‘Of een tot wapen getransformeerde resistente bacterie die losgelaten wordt in het wild?’

Chuck knikte. ‘Wat dan ook.’

‘Weet je waar je je zorgen om zou moeten maken?’

‘Wat dan?’

Niet dat hij iets nieuws nodig had om zich op te kunnen fixeren, maar ik kon het niet helpen. ‘Een cyberaanval.’ Over zijn schouder zag ik dat de ouders van mijn vrouw waren aangekomen. Mijn maag kwam in opstand. Wat ik niet over zou hebben voor een eenvoudige relatie met mijn schoonouders, maar ja, veel mensen zaten in dat schuitje.

‘Wel eens van Night Dragon gehoord?’ vroeg ik. Chuck en Tony haalden hun schouders op. ‘Een paar jaar geleden hebben ze computercodes gevonden die vergrendeld waren in de besturingssystemen van de elektriciteitscentrales in het hele land,’ legde ik uit. ‘Ze konden de commando- en controlesystemen ervan terugleiden naar een kantoor in China. De code was specifiek ontworpen om het hele

Amerikaanse elektriciteitsnet plat te leggen.’

Chuck was niet onder de indruk. ‘En? Wat gebeurde er?’

‘Er gebeurde niets. Nog niets. Maar het probleem zit ’m in jouw houding. De houding van iedereen. Als Chinese burgers door het land zouden rennen en pakketjes c-4-explosieven aan de uitzendmasten zouden binden, zou het publiek in opstand komen en hun de oorlog verklaren.

‘Vroeger lieten ze bommen vallen om fabrieken uit te schakelen, maar nu klikken ze dus met een muis?’

‘Precies.’

‘Zie je?’ zei Chuck lachend. ‘Schuilt er toch een *prepper* in je.’

Ik moest lachen. Ik was echt niet van plan te gaan hamsteren voor calamiteiten. ‘Vertel me eens. Wie is de baas van het internet, dat ding waar ons leven afhankelijk van is?’

‘Geen idee, de overheid?’

‘Het juiste antwoord is dat *niemand* de baas is. Iedereen runt het, maar niemand heeft de verantwoordelijkheid ervoor.’

Chuck lachte. ‘Dat klinkt als een recept voor onheil.’

‘Ik krijg de kriebels van jullie,’ zei Tony, die eindelijk kans zag om iets te zeggen. ‘Kunnen we het niet eens hebben over baseball?’ De vlammen in de barbecue laaiden weer op en hij deinsde terug in gespeelde angst. ‘En misschien kan ik maar beter het braden van je overnemen. Je hebt wel belangrijkere dingen te doen, of niet soms?’

‘En we zouden ook wel iets willen eten wat niet half verkoold is,’ voegde Chuck er lachend aan toe.

‘Ja, goed dan.’ Zonder enthousiasme gaf ik de tang aan Tony. Lauren keek weer mijn richting uit. Ik was het onvermijdelijke aan het uitstellen. Ze lachte terwijl ze met iemand in gesprek was, en met een zwiep veegde ze haar kastanjebruine haar uit haar gezicht. Met haar hoge jukbeenderen en fonkelende groene ogen trok Lauren, waar ze ook kwam, de aandacht. Ze had de sterke, verfijnde trekken van haar familie: een spitse neus en kin die haar slanke figuur benadrukten. Ik keek naar haar vanaf de andere kant van het terras en mijn adem stakte in mijn keel. Na vijf jaar samenzijn kon ik nog steeds niet geloven dat ze mij had gekozen.

Ik haalde diep adem en rechte mijn schouders. ‘Ik laat het barbecueën aan jullie over,’ zei ik tegen niemand in het bijzonder. Cybergeddon was inmiddels alweer onderwerp van gesprek.

Ik zette mijn biertje op de tafel naast de barbecue en liep naar mijn vrouw. Ze stond aan de andere kant van het houten dakterras en was in gesprek met haar ouders en enkele burens. Ik had erop gestaan dat we haar vader en moeder zouden uitnodigen voor Thanksgiving dit jaar, maar ik had er nu al spijt van. Haar familie stamde af van oud geld uit Boston, het door het tweed geleverde aristocratische type, en ik had in het begin van ons huwelijk mijn best gedaan om hun goedkeuring te winnen, maar de laatste tijd had ik de hoop opgegeven en berustte ik er schoorvoetend in dat ik nooit goed genoeg zou zijn. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik onbeleefd tegen hen was.

‘Mr. Seymour,’ riep ik met uitgestrekte hand, ‘wat fijn dat u er bent.’ Mr. Seymour, gekleed in een kort tweedjasje, geaccentueerd door een marineblauwe zakdoek, een blauw shirt en een bruine paisleystropdas, keek op en glimlachte met samengeperste lippen. Ik voelde me ongemakkelijk in mijn spijkerbroek en t-shirt. Ik nam de laatste paar stappen en schudde krachtig zijn uitgestrekte hand.

Ik richtte me tot de moeder van mijn vrouw. ‘Mrs. Seymour, prachtig als altijd.’ Ze zat op de rand van het houten bankje naast haar man en dochter en was gekleed in een bruin mantelpak met een bijpassende bovenmaatse hoed op en een snoer dikke parels om haar nek. Ze hield haar tasje in haar hand en maakte aanstalten om op te staan.

‘Nee, nee, blijf gerust zitten.’ Ik boog voorover en kuste haar op de wang. Ze glimlachte en ging weer zitten. ‘Wat fijn dat jullie zijn gekomen om Thanksgiving met ons te vieren.’

‘Dus je denkt erover na?’ zei Mr. Seymour met harde stem tegen Lauren. Je kon bijna de eeuwenoude takken van zijn stamboom in zijn stem ontwaren, beladen met zowel voorrecht als verantwoordelijkheid, en vandaag wellicht zelfs een vleugje minachting. Hij verzekerde zich ervan dat ik kon horen wat hij zei.

‘Ja, pap,’ fluisterde Lauren, terwijl haar ogen sluiks mijn kant uit schoten en toen weer snel naar beneden keken. ‘Dat zal ik doen.’

Ik ging er niet op in. ‘Hebt u de familie Borodin al ontmoet?’ Ik gebaarde richting het oudere Russische stel aan het tafeltje naast hen. Echtgenoot Aleksandr was luid snurkend in de ligstoel in slaap gevallen terwijl zijn vrouw Irena naast hem druk zat te breien. De Borodins woonden direct naast ons. Ik kon uren luisteren naar Irena’s verhalen over de Tweede Wereldoorlog. Ze hadden het beleg van Leningrad, dat nu Sint-Petersburg heette, overleefd, en ik was gefascineerd door het feit dat Irena zoveel afschuwelijke dingen had meegemaakt en toch zo positief en zachtaardig in het leven stond. Ze maakte bovendien de meest verrukkelijke borsjtsj.

‘Lauren heeft ons aan elkaar voorgesteld. Een waar genoeg,’ mompelde Mr. Seymour met een glimlach richting Irena. Ze keek op, lachte terug en ging weer verder met haar breiwerkje.

‘En,’ ik strekte mijn armen, ‘hebben jullie Luke al gezien?’

‘Nee, hij is beneden met Ellarose en de oppas in de flat van Chuck en Susie,’ zei Lauren. ‘We hebben nog niet de kans gehad om naar hem toe te gaan.’

Mrs. Seymour monterde op. ‘Maar we zijn uitgenodigd voor de Met Opera... een generale repetitie voor de nieuwe uitvoering van *Aida*.’

‘O ja?’ Ik wierp een blik op Lauren en richtte me tot Richard, een andere buurman, die duidelijk *niet* op mijn favorietenlijstje stond. ‘Bedankt, Dick.’

Met zijn scherpe kaaklijn was hij een aantrekkelijke man en vroeger, gedurende zijn tijd op Yale, was hij een soort American football-held geweest. Zijn tengere vrouw Sarah zat als een verlegen pup achter hem. Toen ik naar haar keek trok ze haar mouwen naar beneden om haar blote armen te bedekken.

‘Ik weet dat de familie Seymour van opera houdt,’ legde Richard uit. Hij klonk als een effectenmakelaar uit Manhattan die een beleggingsmogelijkheid toelicht. Terwijl de familie Seymour oud-Boston was, was Richards familie oud-New York. ‘We hebben een familie-en-vriendenarrangement in het Met. Ik heb maar vier kaartjes en Sarah wilde niet mee’ – zijn vrouw haalde schuchter haar schouders op – ‘en ik wilde geen voorbarige conclusies trekken, maar ik

dacht niet dat dit jouw ding was, beste kerel. Ik dacht dat ik Lauren en de familie Seymour mee kon nemen, een kleine Thanksgiving-traktatie.’

De tongval van Mr. Seymour klonk authentiek, maar Richards gekunstelde Britse-kostschoolaccent werkte op mijn zenuwen.

‘Dat zal wel.’

Wat was hij in godsnaam van plan? Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘We moesten maar eens gaan als we op tijd willen komen,’ zei Richard vragend. ‘Het is een vroege repetitie.’

‘Maar we gaan net eten.’ Ik wees naar de tafels met geblokte kleedjes met daarop schalen aardappelsalade en papieren bordjes. Tony zwaaide naar ons met de vleestang.

‘Dat geeft niet, we halen onderweg wel iets,’ zei Mr. Seymour, weer met dat samengeperste lachje. ‘Richard vertelde net over een geweldige nieuwe bistro in de Upper East Side.’

‘Het was maar een ideetje,’ voegde Lauren er ongemakkelijk aan toe. ‘We waren aan het praten en Richard had het erover.’

Ik haalde diep adem, balde mijn handen tot vuisten, maar vermande me en zuchtte diep. Mijn handen ontspanden. Familie was familie en ik wilde dat Lauren gelukkig was. Misschien zou dit helpen. Ik wreef in een oog en ademde uit. ‘Wat een geweldig idee.’ Ik keek mijn vrouw aan met een oprechte lach en voelde haar ontspannen. ‘Ik let wel op Luke, dus doe rustig aan. Veel plezier.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Lauren. Een klein beetje dankbaarheid deed wonderen voor onze relatie.

‘Ik weet het zeker. Ik drink gewoon een biertje met m’n vrienden.’ Hoe langer ik erover nadacht, hoe beter het klonk. ‘Jullie kunnen maar beter gaan. Misschien kunnen we nog afspreken voor een afzakkertje?’

‘Dat is dan afgesproken?’ zei Mr. Seymour.

Binnen een paar minuten waren ze weg en stond ik weer naast mijn vrienden mijn bord vol te scheppen met worstjes en was ik op zoek naar een biertje in de koelbox. Ik zakte op een stoel.

Chuck liet de vork met aardappelsalade halverwege zijn mond in

de lucht hangen. ‘Dat krijg je als je een meisje trouwt met een naam als Lauren Seymour.’

Ik lachte en opende mijn biertje. ‘En, hoe zit het met dat gedoe tussen China en India over die dammen in de Himalaya?’

27 november

Het familiebezoek was niet vlekkeloos verlopen.

Het Thanksgivingdiner bracht de bal aan het rollen. Ten eerste omdat we een voorgerkookte kalkoen hadden besteld bij Chelsea Market – ‘Och hemeltje, braad je je kalkoen niet zelf?’ – gevolgd door de ongemakkelijke schikking rond de keukentafel – ‘Wanneer gaan jullie een ruimer appartement kopen?’ – met als toegift het feit dat ik de Steelers-wedstrijd niet kon kijken – ‘Geeft niet hoor, als Michael football wil kijken, gaan wij gewoon weer terug naar het hotel.’

Richard had ons uitgenodigd voor een digestief in zijn vorstelijke appartement met drie verdiepingen en uitzicht op de skyline van Manhattan. Zijn vrouw Sarah serveerde de drankjes – ‘Natuurlijk hebben we de kalkoen zelf gebraden. Jullie niet dan?’

Het gesprek was al snel overgegaan op de banden tussen de oude families uit New York en Boston. ‘Wat is het toch fascinerend. Richard, je moet welhaast een achterneef van Lauren zijn,’ snel gevolgd door: ‘Mike, weet je iets van jouw familiegeschiedenis?’ Dat wist ik inderdaad – die had te maken met staalwerk en nachtclubs – dus ik zei van niet.

Mr. Seymour eindigde de avond door Lauren te ondervragen over haar vooruitzichten op een nieuwe baan. Die waren er niet. Richard opperde een aantal aanbevelingen die hij voor haar kon doen. Mij vroegen ze beleefd hoe het met mijn werk ging – ik was junior partner in een bedrijf dat durfkapitaal verschaftte, voornamelijk in sociale media – waarop ze meteen verkondigden dat het internet gewoonweg te ingewikkeld was om te bespreken, dus vervolgden ze: ‘En, Richard, hoe wordt het investeringsfonds van jouw familie beheerd?’

Eerlijk is eerlijk, Lauren nam het wel voor me op en alles bleef beschaafd.

Het grootste deel van de tijd speelde ik taxichauffeur en bracht ik iedereen naar afspraken met vrienden op locaties als de Metropolitan Club, de Core Club, en natuurlijk de Harvard Club. De Seymours hadden de eer dat sinds Harvard was opgericht er per generatie ten minste één lid van de familie aan Harvard studeerde. Op de gelijknamige club werden ze dan ook ontvangen alsof de koning op bezoek kwam. Richard had ons zelfs vriendelijk uitgenodigd op de Yale Club voor een drankje op vrijdagavond. Ik kon hem wel de nek omdraaien. Gelukkig was het maar een tweedaags bezoek en hadden we eindelijk het weekend voor onszelf.

Het was vroeg op zaterdagochtend en ik gaf Luke te eten aan het granieten aanrecht van onze keuken. Hij zat in zijn kinderstoel en ik balanceerde op een barkruk terwijl ik naar het ochtendnieuws op CNN keek. Ik sneed appels en peren in stukjes die ik voor hem op een bordje deed. Uitgelaten pakte hij een voor een de stukjes op en wierp me een tandeloze grijns toe. Vervolgens at hij ze op, of gooide ze schaterend op de vloer voor Gorbatsjov, het asielhondje van de familie Borodin.

Het was een spelletje dat nooit verveelde. ‘Gorby’ leek evenveel tijd in ons appartement door te brengen als thuis bij Irena. Zodra daar de deur openging, glipte hij ervandoor en krabbelde bij ons aan de deur. Als je zag hoe Luke zijn eten naar hem toe gooide, was het niet moeilijk te begrijpen waarom. Ik wilde ook een hond, maar Lauren was erop tegen. Te veel haar, zei ze – zelfs een bezoek van Gorby stelde haar geduld al op de proef, zoals iedere keer weer bleek als ze vroeg of ik wilde helpen hondenhaar van een colbertje of pantalon te plukken.

Luke bonsde met zijn vuistje op het blad. ‘Pah!’ kirde hij, zijn universele uitdrukking voor alles wat met mij te maken heeft, en hij strekte zijn handje uit – *meer appel alsjeblieft*. Ik schudde lachend mijn hoofd en sneed nog wat fruit. Luke was nog geen twee jaar oud maar al zo groot als een kind van drie; iets wat hij wel van zijn vader moest hebben, dacht ik met een glimlach. Sprietjes goudblond haar

zweefden rond zijn blozende, bolle wangen. Op zijn gezicht was altijd een ondeugende glimlach te zien met tanden als witte knopjes, alsof hij op het punt stond iets te doen wat niet mocht – wat eigenlijk altijd het geval was.

Lauren kwam de slaapkamer uit, haar ogen nog halfgesloten. ‘Ik voel me niet zo lekker,’ stamelde ze, en wankelde de badkamer in, de enige andere kamer die dicht kon in ons appartement van minder dan driehonderd vierkante meter. Ik hoorde haar hoesten, gevolgd door het geluid van de douche.

‘De koffie staat te pruttelen,’ mompelde ik en dacht: zoveel had ze nu ook weer niet gedronken gisteravond, terwijl ik een aantal woeste Chinese studenten in Taiyuan de Amerikaanse vlag zag verbranden. Ik had nog nooit van Taiyuan gehoord, dus terwijl ik met één hand meer fruitstukjes voor Luke neerzette, zocht ik met mijn andere hand op mijn tablet.

Wikipedia: *Taiyuan is de hoofdstad en grootste stad van de noordelijke provincie Shanxi in China. Tijdens de volkstelling van 2010 bestond de populatie uit 4 miljoen en 201.591 inwoners.*

Wauw. Dat zijn er nog meer dan in Los Angeles, de een na grootste stad van Amerika, en Taiyuan stond pas op nummer twintig in China. Na nog een aantal aanslagen op het toetsenbord ontdekte ik dat China meer dan honderdzestig steden telt met meer dan één miljoen mensen, terwijl er daar in de Verenigde Staten maar negen van zijn. Ik keek weer naar het nieuws. Er was nu een luchtfoto in beeld die een vreemd ogend vliegdekschip toonde. De CNN-nieuwslezer schetste het tafereel: *‘Hier zien we het eerste, en tot nog toe enige, vliegdekschip van China, de Liaoning, dat omringd is door een bende dreigend uitziende torpedojagers van het type Lanzhou, en het opneemt tegen de USS George Washington, die in de Zuid-Chinese zee ligt, net buiten de Straat van Luzon.’*

‘Het spijt me van mijn ouders, schat,’ fluisterde Lauren, die achter me geslopen was, haar haar deppend met een handdoek en gekleed in een witte badstoffen ochtendjas. ‘Maar het was jouw idee, weet je nog.’

Ze boog zich voorover voor een knuffel met Luke en gaf hem een

zoen. Hij kirde van plezier om de aandacht en toen sloeg ze haar armen om mij heen en kuste mijn nek. Ik vlijde me tegen haar aan, genietend van haar genegenheid na een paar gespannen dagen. 'Ik weet het,' antwoordde ik.

Een Amerikaanse marineofficier kwam in beeld. *'Nog geen vijf jaar geleden moesten we van Japan onze mannen uit Okinawa terugtrekken, maar nu smeken ze weer om hulp. De Jappen hebben hun eigen vloot met vliegdekschepen onderweg hierheen, waarom in godsnaam...'*

'Ik hou van je, liefje.' Lauren schoof een hand onder mijn t-shirt en streelde mijn borst.

'Ik hou ook van jou.'

'Heb je er nog over nagedacht om naar Hawaï te gaan met kerst?'

'... en Bangladesh zal het zwaar te verduren krijgen als China de Brahmaputra om gaat leiden. Nu meer dan ooit hebben ze bondgenoten hard nodig, maar ik had nooit verwacht dat de Zevende vloot zich in Chittagong zou opstellen...'

Ik maakte me van haar los. 'Je weet toch dat ik het niet prettig vind als je familie betaalt.'

'Nou, laat mij dan betalen.'

'Met het geld van je vader.'

'Alleen maar omdat ik nu niet werk omdat ik mijn baan heb opgezegd om voor Luke te zorgen.' Het was een teer punt. Ze draaide zich om, pakte een kopje en schonk koffie in. Zwart. Zonder suiker deze ochtend. Leunend tegen het fornuis, hield ze de hete koffie met beide handen vast en boog zich van me af.

'... begonnen met ononderbroken cyclische operaties, met doorlopende opstijgings- en landingsmissies vanaf de drie Amerikaanse vliegdekschepen die nu gestationeerd zijn in...'

'Het gaat niet alleen maar om het geld. Ik wil kerst liever niet met je moeder en vader doorbrengen nu we ook Thanksgiving samen hebben gevierd.' Ze negeerde me.

'Ik had net mijn stage afgerond bij Latham en was aan het afstuderen in rechten' – ze had het meer tegen zichzelf dan tegen mij – 'en nu is iedereen aan het bezuinigen. Ik heb mijn kans verspeeld.'

'Je hebt je kans niet verspeeld, lieverd.' Ik keek naar Luke. 'Iedereen

heeft het moeilijk door deze laatste recessie.’

In de stilte die tussen ons viel begon CNN aan een nieuw onderwerp.

‘Berichten komen vandaag binnen over Amerikaanse overheidswebsites die worden gehackt en beschadigd. Nu de Chinese en Amerikaanse marinetroepen gevechtsposities innemen, komt de situatie onder hoogspanning te staan. We gaan nu over naar onze correspondent in het hoofdkwartier van Fort Meade Cyber Command...’

‘Wat vind je ervan om naar Pittsburgh te gaan?’ stelde ik voor. ‘Naar mijn familie?’

‘... de Chinezen beweren dat de beschadigingen aan de VS-overheidswebsites het werk zijn van individuele hacktivisten en dat de meeste activiteit afkomstig is van Russische bronnen...’

‘Meen je dat nou? Jij wilt niet gratis naar Hawaï maar je wilt wel dat ik naar Pittsburgh ga?’ Een spier in haar nek spande zich aan. ‘Alle twee je broers zijn veroordeelde criminelen. Ik weet niet of ik Luke wel aan zo’n omgeving wil blootstellen.’

‘Ach houd op, het waren nog tieners toen dat gebeurde. Daar hebben we het al over gehad.’ Ze zei niets.

‘Was een neef van jou niet gearresteerd afgelopen zomer?’ zei ik op verdedigende toon.

‘Gearresteerd.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Niet *veroordeeld*. Er is een verschil.’

Ik keek haar strak aan. ‘We hebben niet allemaal de mazzel om een oom in de Senaat te hebben.’ Luke sloeg ons gade.

‘En?’ vroeg ik op luchtigere toon. ‘Waar wilde je vader dat je over nadacht?’ Ik wist al dat het om een nieuw aanbod ging dat haar terug naar Boston zou moeten lokken.

‘Wat bedoel je?’

‘Serieus?’

Ze zuchtte en keek naar beneden in haar koffie. ‘Een betrekking met partnertraject bij Ropes & Gray.’

‘Ik wist niet dat je had gesolliciteerd.’

‘Dat heb ik ook niet...’

‘Ik verhuis niet naar Boston, Lauren. Ik dacht dat we hier gekomen

waren zodat jij een eigen leven op kon bouwen.’

‘Dat zijn we ook.’

‘Ik dacht dat we aan het proberen waren een broertje of zusje voor Luke te krijgen. Dat is toch wat je wilde?’

‘Meer wat jij wilt.’

Ik staarde haar vol ongeloof aan; mijn visie op onze toekomst samen stond met die vier woorden ineens op losse schroeven. Maar er waren de afgelopen tijd wel meer ongemakkelijke woorden gevallen. Ik kreeg een zwaar gevoel in mijn maag.

‘Ik word dit jaar dertig.’ Met een klap zette ze haar koffiekopje op het aanrecht. ‘Dit soort kansen krijg je niet vaak. Het zou wel eens mijn laatste kans kunnen zijn op een carrière.’ Er viel een stilte terwijl we elkaar dreigend aanstaarden.

‘Ik ga naar het sollicitatiegesprek.’

‘Is dat waar het over gaat?’ Mijn hart klopte wild. ‘Waarom? Wat is er aan de hand?’

‘Dat heb ik je net verteld.’ In de stilte die viel, staarden we elkaar beschuldigend aan. Luke begon onrustig te wiebelen in zijn stoel. Lauren zuchtte en liet haar schouders hangen.

‘Ik weet het niet, oké? Het voelt alsof ik de weg kwijt ben. Ik wil het er nu niet over hebben.’ Ik ontspande me en mijn hartslag werd rustiger. Lauren keek me aan, en toen weer de andere kant op. ‘Ik ga brunchen met Richard en een aantal ideetjes bespreken die hij voor me heeft.’

Mijn wangen liepen rood aan. ‘Volgens mij slaat hij Sarah.’

Lauren beet op haar tanden. ‘Waarom zeg je nou zoiets?’

‘Zag je haar armen tijdens de barbecue? Ze probeerde ze te verbergen. Ik zag blauwe plekken.’

Ze schudde haar hoofd en snoof. ‘Je bent gewoon jaloers. Doe niet zo absurd.’

‘Waar zou ik jaloers op moeten zijn?’

Luke begon te huilen.

‘Ik ga me aankleden,’ zei ze afwijzend en ze schudde haar hoofd. ‘Stel niet van die stomme vragen. Je weet heus wel wat ik bedoel.’

Ze negeerde me verder en boog zich voorover om Luke een zoen

te geven. Ze fluisterde dat het haar speet, dat het niet haar bedoeling was om te schreeuwen en dat ze van hem hield. Toen ze Luke had gekalmeerd schonk ze me een duivelse blik, stormde de slaapkamer in en sloeg de deur dicht.

Met een zucht tilde ik Luke op, legde zijn hoofdje voorzichtig tegen mijn schouder en aaide zijn rug. ‘Waarom is ze ooit met me getrouwd, hè Luke?’

Na nog twee of drie snotterige zuchtjes ontspande zijn lijfje tegen me aan. ‘Kom op. We gaan een kijkje nemen bij Ellarose en tante Susie.’